

ЪРЛ СТЕНЛИ ГАРДНЪР

ГНЕВЕН СВИДЕТЕЛ

Част 85 от „Пери Мейсън“

Превод от английски: Ангел Marinov, 1998

chitanka.info

Рано сутринта, когато сенките на планините още падаха върху главната улица, върху покрива на компанията „Джебсън комершъл“ пронизително завиха сирени.

Опасност от пожари има винаги. Тези, които закусваха, скочиха от масите; тези, които се бръснаха, набързо обърсаха пяната; тези, които спяха, метнаха най-близката дреха на раменете си. И всички се хвърлиха да видят първите красноречиви кълба дим.

Дим обаче нямаше!

Сирената продължаваше да се раздира, когато наоколо се появиха мравешки редички от сънени люде. Всички потоци се стичаха към централата. Там вече се знаеше, че вратите на големия сейф са зейнали — на една от тях имаше щърбава дупка от оксижен.

Споглеждаха се мълчаливо. Беше петнайсто число. На този ден даваха аванс. Мангизите идваха предната вечер от Айвънхо.

Довтаса и Франк Бернел, шефът на мината, деспотът на градчето Джебсън сити, и заоглежда местопроизшествието. Цялата отговорност падаше върху него и това, което откри, го разтревожи: Том Мансон, нощният пазач, се въргаляше пиян като траверса в задната стаичка. Охранителната система, монтирана само преди шест месеца, беше изключена майсторски. Без съмнение, ако е действала група, между тях е имало електричар.

Ралф Несбит, счетоводителят, мърмореше многозначително. Преди година, когато Бернел го назначи, той предупреждаваше, че големият сейф е демоде. Вместо да купи нов, шефът монтира сигнализацията и назначи нощен пазач.

Накратко — от сейфа бяха издухани сто хилядарки. На Бернел му предстоеше да съобщи на централата в Чикаго, а се страхуваше, че там все още пазят докладната на Несбит за оstarелия сейф.

* * *

Знаменитият адвокат Пери Мейсън караше като луд по планинското шосе. Отдавна се тъкмеше да ходи за риба. Закъсняваше — своето решение съдебните заседатели бяха обявили чак в полунощ.

След процеса дори не се преоблече — дрехите за риболов, ботушите, въдиците и кошничката му лежаха в багажника. Кара цяла

нощ и с нетърпение очакваше да стигне до прохладните и росни планински поляни.

На един от завоите в каньона сънените му очи различиха ярък светещ надпис:

„СТОП — ПОЛИЦИЯ“

После съзря мъж на полицейски мотоциклет. До него стърчеше местния помощник-шериф със сребриста звезда и пушка в ръка. Мейсън спря колата си.

Човекът със звездата каза:

— Шофьорската ви книжка. В Джебсън сити има голяма кражба.
— Тъй ли? — изненада се Мейсън. — Минах през Джебсън сити преди два часа, беше тихо.

— И къде бяхте след това?

— Спрях да хапна в пицарията при сервиза.

— Документите.

Мейсън му ги подаде, а полицаят ги разгледа внимателно.

— Тъй. Вие сте Пери Мейсън, известният адвокат по наказателни дела.

— Не само наказателни — поправи го Мейсън.

— И как се оказахте наоколо?

— Тръгнал съм за риба.

Помощник-шерифът го огледа недоверчиво.

— С този костюм?

— Защото аз сега не ловя риба — усмихна се Мейсън.

— Току-що казахте, че...

— Довечера имам намерение и да поспя — рече Мейсън. —

Според вашата логика трябва да бъда с пижама, тъй ли?

Ченгето със звездата се намръщи, другото махна с ръка, давайки знак на Мейсън да продължи.

Помощник-шерифът кимна подир отминаващия автомобил.

— Струва ми се, че този разполага със свежи данни. Само че аз не мога да ги измъкна в такъв разговор.

— Ами, няма никакви данни — рече вторият полицай.

В помощник-шерифа обаче останаха съмнения и когато репортер от местния вестник го попита има ли нещо вкусно, отвърна, че има.

Точно затова Дела Стрет, доверената секретарка на Мейсън, с изненада прочете в сутрешните вестници, че според слуховете знаменитият адвокат Пери Мейсън ще защитава лице или група лица, обвинени в ограбването на „Джебсън комершъл“. Създаваше се впечатлението, че всичко е решено преди още клиентът на Мейсън да бъде арестуван.

— Мислех си, че отивате в гората да си починете — започна тя по телефона.

— Разбира се. Защо?

— Вестниците твърдят, че вие представлявате интересите на крадеца на парите на „Джебсън комершъл“.

— За пръв път го чувам — отвърна Мейсън. — През Джебсън сити минах, преди да разберат за кражбата, по-нататък спрях да похапна, а след това попаднах на пътен патрул. И на един досаден помощник-шериф, който явно ме прие за укривател.

— Арестуван е някой си Харви Л. Корбин — продължи секретарката. — И май не без основания. Полицията намеква за никаква тайнствена улика, която до делото ще се пази в тайна.

— И той ли е разбил сейфа?

— Според полицията, той. Бил е съден. Когато началниците му разбрали това, наредили му да напусне града. Станало е в навечерието на кражбата.

— Наредили, така ли? — попита Мейсън.

— В града няма други предприятия, всички къщи принадлежат на компанията. Доколкото разбрах, на жена му и дъщеря му разрешили да останат, докато той намери дом другаде. Но на него било наредено да напусне незабавно. Това не ви ли засяга?

— Ни най-малко — отсече Мейсън. — Но на връщане ще мина през Джебсън сити и ще се позаинтересувам от местните клюки.

— По-добре недейте — предупреди тя. — Тоя човек май е от породата на неудачниците, а вашето отношение към такива хора ми е познато.

Нешо в гласа ѝ направи Мейсън предпазлив.

— Дела, да не би някой да се е обръщал към вас?

— В известен смисъл, да. Госпожа Корбин прочела във вестниците, че вие ще защитавате мъжа ѝ, и много се зарадвала. Тя вероятно смята, че обвинението срещу мъжа ѝ е скальпено. Не знаела, че е съден, но го обича и е решила да му помага.

— Вече сте разговаряли с нея? — изненада се Мейсън.

— Няколко пъти. Опитах се да я разубедя. Казах ѝ, че това може би са само измислици на вестникарите. Вижте, шефе, работата на Корбин е безнадеждна. Полицията е взела от жена му пари — били са от откраднатите.

— И нищо не ѝ е останало?

— Нищо. Корбин ѝ дал четиридесет долара, те ги взели като улика.

— Ще трябва да пътувам цяла нощ — въздъхна Мейсън. — Предайте ѝ, че утре ще съм там.

— Ето от това се страхувах! — рече Дела Стрет. — Защо изобщо трябваше да ви звъня? Да бяхте си ловили риба! Защо пак името ви да се появява по вестниците?

Мейсън се засмя и затвори слушалката.

* * *

Пол Дрейк, шефът на детективската агенция, нахлу в кабинета на Мейсън, настани се на дивана и започна:

— Ама и ти се забърка в една история, Пери!

— Защо, Пол? Нищо ли не измъкна в Джебсън сити?

— Измъкнах. Но не това, което ти трябва — обясни Дрейк.

— Тоест?

— Твойт клиент е виновен.

— Давай нататък — рече Мейсън.

— Парите, които е дал на жена си, са от сейфа.

— Откъде се знае това?

Дрейк извади от джоба си бележник.

— Тук е цялата картичка. Градът се управлява от директора на рудника. Няма никаква частна собственост, всичко е в ръцете на компанията.

— И никакво дребно предприятие?

— Никакво, ако не броим боклукчиите. В каньона, на пет мили от града, живее един стар глупак — Джордж Еди. Има свинарник и обира боклуците. Твърди се, че още пази първите пет цента, които е заработил. Всичко останало буха в консервни кутии и ги заравя. Най-близката банка е в Айвънхо.

— Тъй. А по повод взлома? Все пак е трябало да се пренесе бутилка с ацетилен и...

— Всичко е от склада на компанията — отвърна Дрейк. — Мансон, пазачът, към полунощ прегръща бутилката. Твърди, че уискито прогонва съня. Е, не бива да се пие по време на работа и той го криел, но... Някой обаче сипал в шишето приспивателно. Мансон си взел обичайната доза и се вдървил до сутринта.

— Уликите против Корбин? — попита Мейсън.

— Съден е за кражба. Компанията не наема на работа осъдени, но той скрил миналото си. Франк Бернел, директорът на рудника, обаче разбрал, привикал го към осем вечерта преди кражбата и го предупредил да се маха. Жена му и детето можели да останат, докато си намери квартира другаде. Сутринта Корбин заминал и оставил пари, които се оказали от сейфа.

— Питах те — това откъде се знае?

— Е, това не зная. Бернел е голям хитрец и сигурно може да докаже, че мангизите са откраднати.

След пауза Дрейк продължи:

— Ралф Несбит, счетоводителят, искал да се сложи нов сейф, Бернел се стискал. Сега двамата ги привикват в Чикаго за обяснения. Твърди се, че могат да духнат Бернел и да направят Несбит директор. Неговата докладна била намерена. Кога е делото?

— Предварителното слушане на показания е в петък сутринта. Тогава ще разбера защо са против Корбин.

— Бъди нащрек — предупреди го Дрейк. — Прокурорът ти е подготвил сюрприз, ще се опита да те изпързала.

* * *

Върнън Флешър, прокурорът на окръг Айвънхо, очевидно нервничеше в двубоя с Пери Мейсън. Съдията Хесуъл, чувствайки

вниманието на публиката, нареждаше с присъщото му високомерие.

Флешър не вкара своя сюрприз за ефектен финал, а го извади още в началото на процеса. Франк Бернел, повикан като свидетел, описа местоположението на сейфа и потвърди достоверността на фотоснимките, когато прокурорът рязко го пресече:

— Имахте ли основания да смятате, че сейфът е несигурен?

— Да, господине.

— Обръщал ли ви е внимание на това Ралф Несбит?

— Да, господине.

— И какво предприехте вие?

— Да не би да имате намерение да правите кръстосан разпит на своя свидетел? — попита не без изненада Мейсън.

— Нека отговори, и ще видите — кисело отвърна Флешър.

Бернел се настани по-удобно на стола.

— Предприех някои мерки да гарантирам запазването на парите без излишни разходи за нов сейф.

— Какви по-точно? — попита прокурорът.

— Наех нощен пазач, монтирах сигнална инсталация, разбрах се със служителите от банката в Айвънхо да записват номерата на всички двайсетдоларови банкноти.

От изненада Мейсън чак се изправи.

— Искате да кажете, господин Бернел — самодоволно рече прокурорът, — че имате номерата на банкнотите, доставени на петнайсто число от банката?

— Да. Е, разбира се, не на всички. Би отнело много време. Но имам номерата на всички двайсетачки.

— Кой ги е записвал? — попита прокурорът.

— В банката.

— И този списък е при вас?

— Да — Бернел извади някакъв списък. — Мисля — тук погледна недружелюбно към Несбит, — че това излиза по-евтино от нов сейф.

— Предлагам списъкът да се приложи към делото като веществено доказателство — предложи Флешър.

— Момент — намеси се Мейсън. — Имам няколко въпроса. Господин Бернел, твърдите, че номерата не са написани с вашия почерк.

— Да.

— А знаете ли чий?

— На заместник-главния касиер на националната банка в Айвънхо.

— Щом тряба, ще се потрудим — рече прокурорът Флешър. — Заповядайте, господин Риди.

Хари Риди, заместник-главният касиер, погледна списъка и разпозна почерка си. Каза, че преписал номерата на двайсетачките, сложил списъка в плик и го изпратил заедно с парите.

Мейсън също погледна списъка.

— Всички номера ли са с вашия почерк?

— Да, господине.

— Вие лично ли преписвахте номерата?

— Не, господине. Имам двама помощници. Единият чете номерата, другият ги сравнява с написаното от мен.

— Сумата за заплати е точно сто хиляди два пъти месечно?

— Точно така. Предприехме тази мярка, след като господин Бернел стана директор. Не ги записваме по ред на номерата.

— И всички до един са написани от вашата ръка?

— Точно така. Нещо повече, в долния край на всяка страница съм поставил инициалите си.

— Нямам повече въпроси — каза Мейсън.

— Още веднъж предлагам списъкът да се приложи към делото — заяви прокурорът.

— Предложението се приема — отсече съдията.

— Моят следващ свидетел е Чарлс Осуалд, шерифът — обяви прокурорът.

Шерифът, висок и кльощащ човек със спокойни жестове, зае свидетелското място.

— Познавате ли Харви Корбин, обвиняем по делото? — попита прокурорът.

— Да.

— Жена му?

— Да.

— Разговаряли ли сте с госпожа Корбин на петнайсто число този месец, когато стана кражбата?

— Да, разговарях.

— Да сте я питали какво е правил мъжът ѝ предната вечер?

— Момент — намеси се Мейсън. — Протестирам на основание, че никакъв разговор на шерифа с госпожа Корбин не може да бъде използван против обвиняемия. Нещо повече — в този щат съпругата няма право да дава показания срещу мъжа си. Всяко нейно твърдение ще бъде нарушение на този закон. Освен това протестирам на основание, че отговорът на свидетеля се основава на слухове.

Съдията се замисли и отвърна:

— Господин Мейсън е прав.

— Тогава ще формулирам въпроса си така — продължи прокурорът. — Да сте вземали на петнайсти някакви пари от госпожа Корбин?

— Протестирам — отново се намеси Мейсън. — Въпросът не е съществен, не е правомерен и не се отнася към делото.

— Ваша светлост — нервно го прекъсна прокурорът Флешър, — нали в това е същността! Ниеискаме да докажем, че две от откраднатите банкноти са се намирали у госпожа Корбин.

— Ако обвинението не може да докаже, че въпросните банкноти са били дадени на госпожа Корбин от нейния мъж, показанието е неприемливо — каза Мейсън.

— Ами че в това е работата! Тези пари са ѝ били дадени от обвиняемия.

— Откъде го знаете? — попита Мейсън.

— Така е казала на шерифа.

— Това са показания по чужди думи — отряза го Мейсън.

Съдията започна да нервничи на стола.

— Струва ми се, че сме в странно положение. На съпругата не бива да се вярва като свидетел, а твърдението на шерифа не може да бъде прието — каза той.

— Добре — отчаяно промълви Флешър. — В този щат, ваша светлост, е валидно правото на обща собственост. Парите са били у госпожа Корбин. Тъй като тя е съпруга на обвиняемия, те са тяхна обща собственост. Следователно наполовина са и негова собственост.

— Какво пък, съгласих се — рече съдията. — Покажете банкнотите. Протестът на защитата се отклонява.

— Покажете банкнотите, шерифе! — тържествено извика Флешър.

Банкнотите бяха показани и приети като улика.

— Можете да минете към кръстосания разпит — отсече прокурорът.

— Към този свидетел аз нямам въпроси — каза Мейсън. — Но имам няколко въпроса към господин Бернел. Вие го отзовахте прибръзано и аз нямах възможност...

— Моля да бъда извинен — каза прокурорът Флешър. С приемането на банкнотите в гласа му се бяха появили заядливи нотки.

— Елате за кръстосания разпит, господин Бернел.

— Представеният от вас списък е съставен върху хартия на националната банка в Айвънхо, така ли? — попита Мейсън.

— Точно така, господине.

— Дълъг е няколко страници и в края стои подписът на заместник-главния касиер?

— Точно така.

— И на всяка страница има неговите инициали?

— Точно така.

— Това ли беше вашият проект за обезопасяване срещу кражба?

— Не обезопасяване, господин Мейсън, а възможност да намерим парите, ако стане кражба.

— Това ли беше вашият отговор на претенциите на господин Несбит, че сейфът е стар?

— Отчасти. Трябва да се каже, че претенциите на господин Несбит не са обсъждани до моето назначаване на директорския пост. Той се опитваше да ми попречи, като представи нещата така, че уж при моето управление печалбите били по-малки от очакваните. — Бернел стисна устни и добави: — Господин Несбит разчиташе да го назначат за директор, но беше разочарован. Той явно още не е изгубил надежди.

Ралф Несбит го изгледа свирепо.

— Разговаряхте ли вечерта на четиринайсто число с обвиняемия? — попита Мейсън.

— Да, разговарях.

— Казахте ли му, че го уволнявате и трябва незабавно да напусне града?

— Да, казах му.

— И му изплатихте заплатата в брой?

— Господин Несбит му плати в мое присъствие, като взе от по-дребните банкноти.

— А не би ли могло да сте дали тези двайсетдоларови банкноти като заплата?

Бернел поклати глава.

— И на мен ми хрумна, но е невъзможно. Парите идват от банката в запечатан чувал, а той още не беше отворен. Тези банкноти са били в него.

— А списъкът с номерата?

— В запечатан плик. Парите бяха в сейфа, пликът — в чекмеджето на моето бюро.

— Готов ли сте да се закълнете, че и вие, и господин Несбит не сте имали достъп до банкнотите няя вечер?

— Готов съм.

— Нямам повече въпроси — каза Мейсън.

— Сега каня на свидетелското място господин Несбит — каза прокурорът. — Искам да уточня времето на тези събития, ваша светлост.

Съдията не възрази, Несбит отговори на обичайните въпроси и зае свидетелския стол.

— Присъствахте ли на разговора между обвиняемия Харви Корбин и Франк Бернел на четирийнайсти този месец?

— Да, господине.

— Кога беше разговорът?

— Около осем вечерта.

— Разговорът свеждаше ли се до това, че обвиняемият е уволнен и трябва да напусне града?

— Да.

— Бяха ли му изплатени дължимите пари?

— Да, в брой. Аз сам извадих парите от сейфа.

— Къде бяха тогава парите от банката?

— В един от трезорите на сейфа в запечатан чувал. Единственият ключ от този трезор беше в мен. Преди това бях получил парите от банката в Айвънхо и списъкът с номерата. Чувалът заключих аз лично.

— А списъкът?

— Господин Бернел го заключи в бюрото си.

— Можете да пристъпвате към кръстосания разпит — рече прокурорът.

— Нямам въпроси — отвърна Мейсън.

— Ние спечелихме делото, ваша светлост — заключи прокурорът.

— Мога ли да поискам кратка почивка? — попита Мейсън.

Съдията не възрази. Мейсън отиде при Пол Дрейк и Дела Стрет.

— Виждаш ли — започна Дрейк. — Срещу доказателства не се рита, Пери.

— Няма ли да повикате обвиняемия на свидетелското място? — попита от своя страна Дела Стрет.

— Ще бъде пагубно — поклати глава Мейсън. — Вече е съден. Ако едната страна може да пита за част от разговора им, другата може да пита за целия разговор... Корбин е скрил миналото си. Не се съмнявам, че го е направил.

— Изгуби делото — каза Дрейк. — Трябва да се разберете с прокурора Флешър.

— Флешър иска да се прочуе с победата си над мен... Секунда, Пол, имам идея!

Мейсън се изправи рязко и застана с гръб към залата.

— Готов ли сте? — попита съдията.

— Да. Моля да бъде призован един свидетел и да му бъде връчен ducem tecum, сиреч да задължите свидетеля да предостави на съда документите, намиращи се в негово владение.

— Кой е този свидетел и какви са документите?

Мейсън бързо се обърна към Дрейк.

— Как се казваше оня, боклукчията? — попита тихо. — Оня тип, който не е изхарчил даже пет цента от парите си?

— Джордж Еди.

Адвокатът се обърна към съдията.

— Свидетелят се казва Джордж Еди, а документите са всички двайсетдоларови банкноти, получени през последните шестдесет дни.

— Ваша светлост — протестира Флешър, — това е възмутително! Това е профанизиране на правосъдието!

— Уверявам ви, ваша светлост, че посоченият свидетел и посочените документи аз смяtam за важни. Ако е необходимо, ще го

потвърдя под клетва. Ако откажете, ще бъде нарушение на процесуалните права на обвиняемия.

— Ще го призова — рече съдията Хесуъл, — но за ваше добро ще е, господин Мейсън, показанията да се отнасят само до делото.

* * *

Джордж Еди, брадясал и настръхнал от гняв, вдигна ръка и се закле. После злобно погледна към Мейсън.

— Господин Еди, с вас ли е склучен договор за събиране на отпадъците на Джебсън сити?

— Ъхъ.

— Отдавна ли събирате отпадъците?

— Вече шеста година, ама искам да кажа...

— Само на въпросите — намеси се съдията, — никакви забележки!

— Ще си говоря каквото ща! — озъби се боклукучията.

— А да искате да попаднете в затвора за неуважение на съда? — попита съдията. — Продължавайте, господин Мейсън.

— Да сте влагали пари в банка трийсет дни преди петнайсто число този месец?

— Не.

— Значи всички двайсетдоларови банкноти, получени през последните шестдесет дни, са при вас?

— Наредиха ми да ги взема, пък това е все едно някой крадец да мине и да те ограби...

— Още една забележка и ще ви осъдя за неуважение на съда. Представете банкнотите, господин Еди.

Мърморейки под нос, Еди хвърли шепа двайсетачки върху масата на секретаря.

— А сега — започна Мейсън — имам нужда от незначителна помощ. Бих искал секретарят на съда и моята секретарка Дела Стрет да ми помогнат да сверя номерата на тези банкноти. — Той взе три банкноти напосоки. — Моля помощниците ми да сверяват. Държа двайсетдоларова банкнота с номер 07083274А. Има ли такъв номер в списъка? Следващият номер е 07579190А. Има ли го?

В залата цареше плътна тишина. Неочаквано Дела Стрет възклика:

— Има! Номер 07579190A на страница осма.

— Какво?! — прокурорът беше потресен.

— Така — усмихна се Мейсън. — Оказва се, ваша светлост, че прокуратурата трябва да повдигне обвинение и към този свидетел — Джордж Еди.

Боклукията скочи и сви юмрук.

— Я си затвори човката! Тези пари са отпреди петнайсти. Касиерът ми ги даде в двайсетачки, защото обичам едрите пари. Аз ги събирам в кутии и им слагам дата.

— Ето списъка — рече Мейсън, — проверете сам.

Настъпи напрегнато мълчание.

— Струва ми се, че нещо не разбирам, господин Мейсън — каза съдията Хесуъл.

— Просто е. Предлагам да дадете един час почивка, за да се сравнят и останалите банкноти със списъка. Мисля, че прокурорът ще бъде твърде изненадан.

* * *

Дела Стрет, Пол Дрейк и Пери Мейсън седяха във фоайето на хотел „Айвънхо“, когато към тях приближиха прокурорът Флешър и съдията Хесуъл. Съдията рече с любимия си важен тон:

— Твърде тъжно събитие. Струва ми се, че Франк Бернел...

— Някъде се е забавил — вметна прокурорът.

— Скрил се е! — отсече съдията. — Няма го никъде.

— Очаквах го — вметна Мейсън.

— Бъдете добър да признаете, че сте оказали натиск върху господин Бернел да...

— Единственият натиск от моя страна — рече Мейсън — беше кръстосаният разпит.

— Знаехте ли, че датите в тези списъци са объркани?

— Нищо не е объркано. Когато арестуват Бернел, ще разберете, че всичко е умишлена фалшификация. Той не е докарвал необходимата печалба и е знаел, че ще го уволнят. Трябвали са му сто хиляди на

всяка цена. Вероятно отдавна е планирал тази кражба, по-точно присвояването на парите. Той се досеща за присъдата на Корбин. Той измисля списъците с номерата. Той монтира сигнализацията и, разбира се, знае как да я изключи. Той наема пазач, който обича да пие. Остава му само да избере подходящото време. При уолнението на Корбин той му дава банкноти, които ги има на осма страница в списъка от *първо число на този месец*. След това изважда осма страница от списъка от *първо число* и го прикрепя като осма страница на списъка от *петнайсто число*. Всичко е толкова просто, нали? След това сипва приспивателно в уските на пазача, взема оксиженна, разрязва вратата на сейфа и задига парите.

— Ще ни кажете ли как разбрахте всичко това? — попита съдията.

— Разбира се — отвърна Мейсън. — Моят клиент каза, че е получил парите от Несбит, който ги е извадил от отделението за дребни банкноти. Същото е казал и на шерифа. Но само аз му повярвах. Понякога, ваша светлост, доверието е оправдано, дори ако човекът е вече осъждан. Като предположих, че мойт клиент е невинен, оставаше кражбата да е извършена от Бернел или от Несбит. Тогава разбрах, че само Бернел е имал достъп до *предишния списък*.

Пери Мейсън беше видимо доволен.

— Като служител Бернел е получавал заплата на първо число. Той прегледал номерата на двайсетачките в своя плик със заплатата и открил, че всички те са описани на осма страница от списъка за първо число. Оставало му само да вземе от отделението за дребни банкноти всички двайсетачки и да ги замени с тези, които са били в неговия плик със заплатата. После вика Корбин и го уволнява. Капанът щраква.

Мейсън направи ефектна пауза и продължи:

— Той подразбра, че знам как стоят нещата, когато повиках в съда Еди. След това помолих за прекъсване. Нарочно — така му дадох възможност да избяга. Виждате ли, бягството може да се разглежда като потвърждение за вината. Направих професионална услуга на прокурора. Това ще му помогне, когато Бернел бъде арестуван.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.